

умно тѣ зехъ да пречетѣтъ колко хубави нѣща би могаль да си купи за остатъка отъ даденното за кавалчето. — Франклину жалба дожалѣ и умисляньето му разсѣя всѣта му радостъ. Обрече са той на себе си че йоще единъ пѣтъ, прави що прави, като пожелае нѣщо, да научи по напредъ *колко струва* и да са противи на увличанията чрезъ спомняньето на «кавалчето».

Тѣзи приказка която Франклинъ обичаше да приказва сегизъ-тогизъ, го ползува въ много случай. На млади или на стари години, кога мисляше или кога работяше, предъ да сключва нѣкои търговски работи или да рѣши нѣкоя политическа сждба, той все си докарваше на ума купуванъето на кавалчето. То бѣше като едно задържанье, даваше на разума му узда, съ която обуздаваше своитѣ страсти. Когато щѣше да купи нѣщо или когато щѣше да захване нѣкоя работа той си казваше: «да не дадемъ излишно за кавалчето.» Туй заключение, което извади за себе, той прилагаше на другитѣ, и намѣрваше че повечето хорски злочестини идатъ отъ лъжливото оцѣняванье на достоинствата на нѣщата, отъ това дѣто «*даватъ излишно за кавалчето*».

Стига не стига Франклинъ на десетгодишна врѣстъ, баща му го настани въ своята свѣщарска фабрика. Двѣ цѣли години работи Франклинъ во фабриката: рѣжеше фитила, нареждаше ги на прѣчки, и на форми, поливаше ги съ лой и изпълняваше различни шетни въ бащината си свѣщарница. Но пакъ все този занаятъ не бѣше по угодата на Франклина. Въ